

Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ZÁŘÍ, ŘÍJEN 2010

JIŘÍ HÁLEK

slaví 10. září 80. narozeniny. Gratulujeme.

(Selsdon Mowbray v Bez roucha Michaela Frayna, 1986)

Rozden v Pikniku (režie L. Smoček, 1965)

Jiří Hálek

Jirkova osmdesátka. Zdá se, že ji absolvuje se samozřejmostí jemu vlastní. Ale nebude možné na počest té chvíle se těšit, že ho uvidíme v nějaké roli na prknech jeviště. Už před osmi lety dospěl k energickému rozhodnutí přestat na jevišti existovat. A vskutku, záhy na to jeviště opustil. Bylo to nanejvýš smutné překvapení. Jirka odešel v plné, nepolevující síle. Nepamatujeme se, že by jeho celkový výkon na jevišti tehdy nějak ochaboval, nebo že by jinak selhával. Nicméně stalo se. Jirka chtěl zřejmě odejít nezraněn časem. Nepřestal ovšem být naším blízkým přítelem; je štěstí se s ním setkávat alespoň v hledišti našeho divadla.

Já sám mám k Jirkovi specifický vztah. Naše divadlo se představilo veřejnosti v roce 1965 mou vlastní divadelní hrou *Piknik*. Jirka byl obsazen do role Rozdena, amerického GI, role, která jakoby mu byla napsána na tělo i duši. Tím pádem se stal prvním angažovaným hercem pozdějšího souboru ČK. Že měl v roli Rozdena rozhodný úspěch není zde třeba rozvádět. Celý život vůbec byl na jevišti výrazně zjevení. Bystrý jako pstruh ve vodě, osobnost zářivé intelligence, vždy pohotový, přítomný a výrazný. Měly-li mé hry tehdy celkem kladný ohlas, Jirka se na tom výrazně podílel. Jeho vynikající studie tupého, zamindrákovaného vrátneho u moci ve hře *Bludiště*, jeho nezapomenutelná plačtivá, ale vitální máma čečetka-Outěchová v *Podivném odpoledni Dr. Zvonka Burkeho*, ale i bizarní typ Pepýže v *Kosmickém jaru* ukazují, že Jirka měl a vlastně stále má v sobě pozoruhodný rozsah, že jeho rejstřík je vskutku mnohostranný. Omezil jsem se jen na výčet jeho důležitých rolí v mých hrách, protože zde si troufám hodnotit ony jeho tehdejší výkony z pozice autora, který se domnívá, že postavám, které sám napsal, celkem oprávněně rozumí. Je prostě faktem, že prvá uvedení zmíněných her se neobešla bez Jirky Hála a já mu za to u příležitosti jeho kulatého jubilea znovu vyslovuji svůj vřelý dík. Jirka byl a zůstává jedním z „mých“ herců. Existuje vzácný ptáček, moc pěkný a ctný, krásný pestrý ptáček

Vrátný ve Smočkově Bludišti (1966)

jménem ledňáček. Myslím, že ho skoro každý zná. V některých knihách se o ledňáčkovi píše výstižně, jako o létajícím drahokamu. Jirka Hálek byl takovým ledňáčkem – drahokamem jeviště. Ledňáčkem, který odlétl z jeviště v plném letu.

Přeji ti, Jirko, abys létal alespoň kolem potoků a řek českého divadla ještě dlouho.

Tvůj Láda Smoček

Hrdina ve hře Aleny Vostré Na ostří nože (režie J. Vostrý, 1968)

Správce chudinského ústavu v Gogolově Revizorovi (režie J. Kačer, 1967)

JIRKA HÁLEK nepatřil k té řadě populárních a známých herců, kteří z jeviště Činoherního klubu vstoupili rasantně do českého filmu i televize. Přišel do tohoto souboru jako komik z Paravanu a hned v prvních inscenacích ukázal, že je přímo stvořen pro „divadlo-klub“. Přesnou, jemnou, nevtíravou a přitom bohatě rozvinutou kresbou rozvíjel svá témata v postavách, které hrál; tematizoval po svém a za sebe, aby zároveň v ansámblové souhře rozvíjel v pevných obrysech kontury situace. Nechci na této malé ploše shrnovat Hálkovo herectví, ale myslím si, že mu bylo dáno velké téma malého člověka, kterého uměl zahrát v mnoha rovinách od poniženosti až k nafoukané nadutosti, od zdvořilosti k aroganci, od rozpaků k bezmyšlenkovité jistotě, od nedůvěry a nejistoty až k děsivému strachu. Jeho vklad do významu a tvorby Činoherního klubu – byť jaksi skromně tlumený, což ostatně odpovídá Jirkově povaze – je nejen trvalý, ale vpravdě zakladatelský.

Jan Císar

Outěchová v Podivněm odpoledni Dr. Zvonka Burkeho

Jednotkou elektrického napětí je jeden volt. Jednotkou spolehlivosti, noblesy a elegance je jeden HÁLEK.

Michal Pavlata

Premiéra

Felix Mitterer MOJE STRAŠIDLO

(Mein Ungeheuer)

Stejně za tebou brzo přijdu...

„I když aktovka rakouského dramatika Felixe Mitterera *Moje strašidlo* byla původně zamýšlena jako rozhlasová hra, obsahovala tak silný divadelní potenciál, že zdomácněla na jevišti. Svým prolínáním drsného naturalismu a rozpoutané fantasknosti, vnějšího a vnitřního prostoru a procesu inspiruje režiséra k nekonvenčnímu řešení a herce k extrémnímu hereckému projevu. (...)

Historie dlouholetého manželského vztahu, nazřená jako retrospektiva z hlediska ovdovělé ženy, jež se nemůže zbavit svého mučivého strašidla, klade nemalé nároky na herce. Režisér **Martin Čičvák** nalezl optimální představitele v domácím **Stanislavu Zindulkovi** a hostující **Blance Bohdanové**. Odlišnými prostředky, ale se společnou vášnivou naléhavostí vytvářejí onen typ vztahu, který proslavil August Strindberg a jemuž se dostalo přílehlavého označení ‚Hassliebe‘, nenávistná láska. Zcela v duchu paradoxní formule se dění odehrává v průběžné ambivalenci – nenávistnými projevy nepřátelství a odcizení prosvítají momenty porozumění a sympatie. (...)

Mittererův nemilosrdný a hluboký ponor do hájemství intimních lidských vztahů nalezl odpovídající odezvu v inscenaci Činoherního klubu, spojující spontánní temperament s výrazovou cudností a promyšlenou jevištní kázní.“

Zdeněk Hořínek: Její strašidlo, Divadelní noviny 18. 5. 2010

„(...) Silně emotivní sekvence rozhovoru živé s mrtvým, plné vzájemných výčitek a dávných křivd, skládají drsný příběh života obou postav, a to je to, oč ve hře běží, neboť není podstatné, jestli Rózu straší ‚skutečný‘ přízrak, nebo její vlastní představa – životní osudy tohoto podivného páru jsou mnohem děsivější než posmrtné strašidelné bytí jednoho z nich. (...)“

V Činoherním klubu hrají dvě hlavní (a jediné) postavy Mittererova dramatu **Blanka Bohdanová** a **Stanislav Zindulka**. Pohybují se na téměř prázdné temné scéně v rozvalinách starých zdí, zřejmě symbolických zbytků domova. Jejich dialogy provází hudba **Petra Kofroně**, přízračná, naléhavá, výborně doplňující dějové sekvence (živě hraje na jevišti sám autor nebo **Peter Mahrik**).

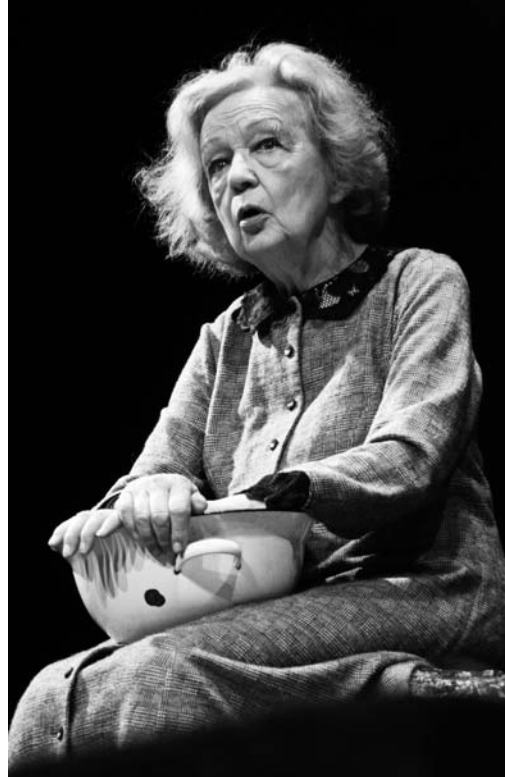
Rózu Blanky Bohdanové přinutí přízrak jejího muže k tomu, co léta odmítala – mluvit s ním. Z jejích slov cítíme nasupenou zarputilost, s jakou kdysi bez peněz a s krvavou dřinou postavila dům, s jakou nesla Zachovy opilecké eskapády. Při zmínce o šťastných momentech Rózina údělu ale Bohdanová odlehčí gesta, uvolní výraz, její postava ožije a promění se. Stanislav Zindulka hraje opilce, lháře a násilníka s neodolatelnou jiskrou; lze pochopit, proč patřil jeho Zach ve vesnici k těm oblíbeným, zatímco od mlčenlivé Rózy se všichni drželi dál. (...)“

Kamila Černá: Přilíš hrůzy a tragédií v Alpách, Lidové noviny 6. 5. 2010

„(...) A ještě jednu velkou přednost má divadlo: herectví (pardon) starých mistrů jeviště. Ti už se dávno netrápí převtělováním, napodobováním; nabídnou postavě svou životní a hereckou zkušenost, a pokud mají štěstí na postavy, jakými jsou Róza a Zach, jejich klíč zmizí v zámku jako originál. Potom nemáte problém uvěřit, že ten eruptivní chlápek s ohořelým obličejem – památka na smrt v plamenech od cigarety v peřinách – svou ženu týral a ukazoval za úplatek jejich mrtvé dítě v krabici po hospodách. Anebo že ona trpělivá dáma, která nezapře noblesní křehkost, manuálně dřela celý život jako kůň, aby se vzmohla na vlhký domeček, v němž prožije půl století nenávisti. (...)“

Richard Erml: Strašidelná jízda, Reflex 6. 5. 2010

Připravujeme

Tennessee Williams TRAMVAJ DO STANICE TOUHA

(A Streetcar Named Desire)

„Řekli mi, že mám nastoupit do tramvaje,
která jede do stanice Touha.“

Překlad: **Luba a Rudolf Pellarovi**
Úprava a režie: **Ladislav Smoček**

Tennessee Williams (1911-1983)

básník, prozaik, filmový scenárista a především stále nejhranější americký dramatik, patří svým významem a rozsahem tvorby k ojedinělým postavám „jižanské renesance“ a moderního dramatu. Některé z jeho více než padesáti her už asi nikdy nevyminou z pomyslného „zlatého fondu“ světového dramatu (*Tramvaj do stanice Touha*, *Skleněný zvěřinec*, *Kočka na rozpálené plechové střeše*, *Noc s le-guánem* atd.).

Williams nepíše analyticky chladné protokoly lidských proher – je vůči svým nezřídka zraněným, prohrávajícím, narušeným a z pohledu běžné morálky možná i úchylným hrdinům nadán schopností soucitu, empatie a porozumění. Nevídaná citlivost, ba přecitlivělost řady jeho hrdinek byla podle všeho i vlastností autora samého.

Psychologické drama *Tramvaj do stanice Touha* (1947, Pulitzerova cena za drama 1948) je zevrubnou analýzou krutého zhroutilí iluzivních představ o minulosti, které vedou k sebeklamu. Jedna z nejlepších Williamsových her a vrcholů americké dramatické tvorby. Hra se v originále jmenuje *A Streetcar Named Desire* – tramvajová zastávka Desire (touha) v New Orleans skutečně existuje (nebo aspoň v době, kdy Williams *Tramvaj* psal, existovala) a je to zastávka konečná.

První provedení hry na Broadway režíroval Elia Kazan a hráli Marlon Brando, Jessica Bandyová, Kim Hunterová a Karl Malden. V roce 1951 filmová adaptace hry, režírovaná Elia Kazanem, získala řadu cen, včetně akademické ceny pro Vivien Leighovou za roli Blanche Duboisové. V roce 1995 byla uvedena jako opera s hudbou André Prevína v San Francisku.

**Když se mne někdo zeptá na téma,
zatvářím se neurčitě a řeknu: je to hra o životě.**

Tennessee Williams

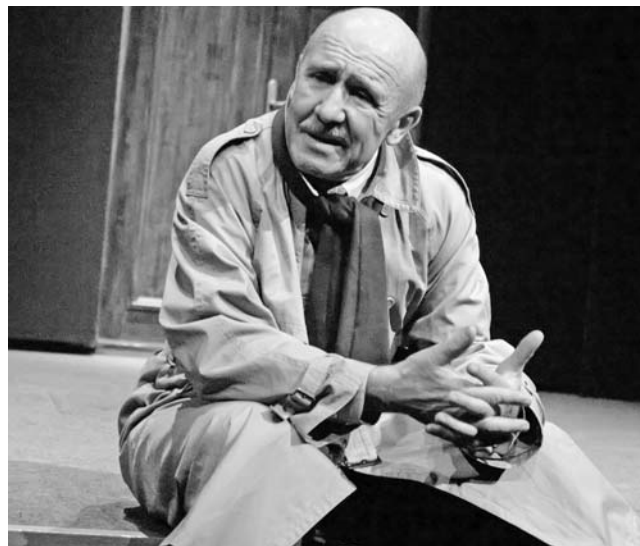

„Tak úspěšně jsme před sebou utajili intenzitu citů, senzibilitu vlastních srdcí, že dramata napsaná v tragické tradici se nám začala zdát nepravdivá. Na pár hodin dokážeme podlehnout světu prudce ozářených hodnot v konfliktu, ale jakmile se jevíš setmí a hlediště rozsvítí, je tu zpětný náraz pochybnosti. ‚No, no!‘ říkáme si hned, jak se šouráme uličkou, zatímco drama se za námi vytrácí s náhlou perspektivou rané Chiricovy malby. Když usedáme v restauraci, ne-li hned jak vyjdeme na ulici, jsme se už znovu utvrdili, že život se těm podivně vzrušujícím a významným událostem na scéně podobá tak málo jako rýmovačka v Rilkeově elegii.

Toto moderní ustrojení svého divadelního publika musí autor znát předem. Ztitěňující vliv toho ničitele života, času, se musí nějak zapojit do kontextu jeho hry. Snad to bude nějaké bláznovství, nějaké pokřivení směrem ke grotesce, co problém vyřeší za něj. Snad jen zdrženlivost, dusítko na strunách, které by rády rozechvěly všechny bubínky k prasknutí. Ale je takřka jisté, že pokud nedokáže nějak přizpůsobit dimenze své tragédie dimenzím světa, v němž je čas obsažen – zůstane mezi svými velkolepými troskami na temném jevišti a bude si mumlat ‚Ti blázni...‘“

Tennessee Williams v předmluvě k Tetované růži

Cena Divadelních novin za sezonu 2009/10

PETR NÁROŽNÝ získal CENU DIVADELNÍCH NOVIN za roli rytíře Olivera Urbana v inscenaci hry Miroslava Krleži *Léda* (*Manželskonemanželská povídka*).

Doušky

■ Inscenaci *Léda* (*Manželskonemanželská povídka*) hrajeme 23. září na Mezinárodním festivalu Divadlo v Plzni.

■ Hru *Yasminy Rezy Bůh masakru* hrajeme 30. září na VII. ročníku festivalu velkých malých divadel **Čekání na Václava** v Klicperově divadle Hradec Králové.

■ **Josef Abrahám** v červnu převzal cenu **Hercova mise** na festivalu Art Film Fest v Trenčíně.

■ Před koncem minulé sezony nastudoval **Ladislav Smoček** v Divadle J. K. Tyla v Plzni Goldoniho komedii *Impresárió ze Smyrny*.

■ **Ondřej Sokol** režíroval ve Studiu dva ve Švandově divadle na Smíchově muzikál *Hello, Dolly!* v hlavní roli s **Ivanou Chýlkovou**. V inscenaci hrají také **Jaromír Dulava**, **Simona Babčáková**, **Jan Meduna** a **Michal Slaný**. Ondřej Sokol přizval ke spolupráci výtvarníky **Ninu A. Stilmark** a **Adama Pítru**.

■ 18. září se ve Slovenském národním divadle v Bratislavě uskutečnila premiéra Goethova *Fausta* v režii **Martina Čičváka** a s hudbou **Petra Kofroně**. Dramaturgem inscenace je **Martin Kubran**, autorem scény **Tom Ciller** a kostýmy navrhla **Marija Havran**.

■ **Danu Černou**, **Danu Syslovou** a **Vladimíra Javorského** si můžete poslechnout v rozhlasové inscenaci Turgeněvovy komedie *Na tenkém ledu* 2. října na stanici Čro 3 – Vltava. 7. října pak **Violu Zinkovou** v detektivce Agathy Christie *Poslední vůle*.

■ Do kin vstoupil nový film Roberta Sedláčka *Největší z Čechů*. Hrají v něm **Jaroslav Plesl**, **Simona Babčáková** a **Marek Taclík**.

■ 7. října představí **Juraj Herz** svůj film *Habermannův mlýn*, v němž hraje také **Radek Holub**.

■ Časopis pro studium scénické tvorby DISK otiskl v 32. čísle hru **Pavla Landovského** *Protentokrát zbohatnem*, s podtitulem *Gauernská komedie se zpěvy a tanci*. V článku *Herec mezi rolí a vlastní tělesnou přítomností* píše **Jaroslav Vostrý** také o inscenacích Činoherního klubu 60. let *Mandragora* a *Revizor*. **Josef Valenta** je autorem článku o inscenaci *Maska a tvář*.

Hrabě Paolo Grazia a jeho žena Savina v Masce a tváři (režie L. Smoček, 2002)

■ 17. srpna zemřel **Ludvík Kundera**, spisovatel mnoha talentů a nositel Ceny Jaroslava Seiferta za celoživotní dílo. V jeho překladech Činoherní klub uvedl Brechtovu *Krejcarovou operu* (v režii E. Sokolovského, 1978) a Büchnerova *Vojčka* (režie M. Čičvák, 2000).

Babička v Rodinné slavnosti T. Vinterberga a M. Rukova zpívá Summertime.

Viola Zinková

Milá paní Zinková, hrajete v Činoherním klubu pátým rokem babičku v Rodinné slavnosti a před dvěma lety jste vstoupila do Nebezpečných vztahů jako Paní de Rosemonde. Na jevišti a před rozhlasovým mikrofonom ale pobýváte už víc než půl století. Když jste se narodila do rodiny pražského knihkupce Karla Zinka, bylo Československu teprve sedm let. Měla jste příležitost vidět některá z proslulých předválečných představení?

Bohužel, já jsem jako dítě divadel moc neviděla, protože zaprvé Krč, kam jsme se přestěhovali, byla tehdy něco mezi periferií a vesnicí. Tramvaj k nám končila na legendární „tam na konečné“, takže to bylo docela z ruky. A zadruhé tatínek i maminka byli pořád dost zaměstnaní. Ale než jsem šla do školy – to jsme ještě bydleli v Nuslích – byla jsem párkrát v „Tyláčku“, kde hrál Kašpárek Vojta Merten. A doma jsem si se sestrou aktivně užívala loutkové divadlo.

Vášim profesorem na konzervatoři byl vynikající herec Jiří Plachý.

To byl ohromně přitažlivý člověk s typicky zvednutým límcem a zá-palkou v ústech. Myslím, že tehdy začal prvně učit, ale velmi nám toho dal a všichni jsme ho respektovali. Nezapomenu, jak jsme s ním dělali Máchův „Máj“. Když mi jednou po recitaci řekl: „Tak to má být!“, cítila jsem se tím navýsost poctěna, protože on chválou nikdy neplýtlval.

Vaše studia vyvrcholila otevřením divadla DISK v sezoně 1945/46.

Tehdy nás v ročníku bylo docela hodně, protože k nám, konzervatoristům, se přidali i někteří studenti z vysokých škol, které Němci za války zavřeli – mezi ně patřil i Radovan Lukavský. Obrovskou zásluhu na vzniku i fungování DISKu měl pan doktor Miroslav Haller, což byl

vynikající teoretik, a také scénograf František Tröster. Byl to velmi svérázný člověk, jak už výtvarníci bývají, který z ničeho nedělal vědu. A byl to také on, kdo vymyslel i název DISK – Divadlo státní konzervatoře. Navrhl výpravy prakticky ke všem našim inscenacím. Některé byly opravdu báječné. Vzpomínám si, že pro *Veselé paničky windsorské* vytvořil scénu ze samých zlatých ženských postav, za kterou sklízel po otevření opony pokaždé potlesk publika.

Vaše první velké angažmá bylo ve Státním divadle v Brně v letech 1949-1955. Záhy jste tam hrála titulní postavu – Vančurovu Josefínu.

Tehdy o Vančuru nikdo z režisérů neměl moc zájem a tak se režie ujal herec Svatopluk Stránský. Inscenace měla úžasný úspěch a z písničky *Bledej gentlemane*, kterou jsem tam zpívala a kterou pro to brněnské představení napsal Josef Kainar, se stal tehdy doslova šlágr. Stávalo se mi pak, že když jsem přišla do obchodu, prodavačky volaly: „Je tady Josefína!“

Co jste si objevila v Shakespearově Julii?

Když jsem studovala Julii, měla jsem takový pocit jako slézání hory a zdolávání jednoho úskalí za druhým. S tolika zvraty a tolika změnami, jsem se v žádné jiné roli nesetkala. Julie má v sobě snad všechny pocity, které může člověk v životě zažít. Ta role mi připadá jako perfektně vybrušený drahý kámen... A pak jsem měla moc ráda Maryšu. To je také citově velmi složitá postava. Samozřejmě, že ji lze vykládat různým způsobem, nicméně nechápu, když režisér v jedné inscenaci prezentuje závěrečnou tragickou scénu jako humornou situaci pro pobavení diváka. To je, myslím, jen falešné hledání jakýchsi spodních vrstev duše člověka.

W. Shakespeare: Romeo a Julie (1953) / Bratři Mrštíkové: Maryša (1950)

V Činoherním klubu dokáže do detailu odkrývat všechny vrstvy divadelních textů Ladislav Smoček.

Ano, taky si to myslím. Já jsem se s ním ale bohužel na jevišti setkala jen při rychlém zákskoku v *Nebezpečných vztazích*. Tehdy jsem prvně v životě hrála něco víceméně po smyslu, protože na perfektní naučení docela těžkého textu nebyl čas. Bylo mi to líto, protože jsem si říkala, že kdybych mohla s panem Smočkem zkoušet za standardních podmínek, byla by to jistě moc hezká práce. Ale i tak na to vzpomínám ráda, a jsem mu velice vděčná za jeho citlivý a chápatelý postoj.

Paní de Rosemonde v Hamptonových Nebezpečných vztazích

Když jste se v roce 1955 vrátila do Prahy, nastoupila jste do D 34. Měla jste příležitost hrát v inscenacích, které Emil František Burian obnovoval ze svého původního repertoáru. Jak se Vám s ním spolupracovalo v *Krysaři* a *Lidové suítě*?

To byla tehdy velice příjemná práce. On obě hry už dříve inscenoval, takže přesně věděl, jak to má být. *Lidová suita* byla uvolněná a rozverná, ale měla svůj pevný řád, daný muzikou a rytmem. Podobné to bylo i v *Krysaři*. Nenutil herce do ničeho, co by jim bylo proti mysli. Dovedl je však úžasně inspirovat. V té době ho režirování velice bavilo. A navíc měl řadu opravdu skvělých herců a spolupracovníků. Škoda, že ten jeho konec byl tak smutný, až tragický.

S Josefem Topolem jste se tam už nepotkala?

Toho jsem zastihla právě, když z Děčka odcházel. Ale setkala jsem se tam např. s Liborem Fárou nebo Vladimírem Nývltem a jeho ženou, s nimiž mě pak pojilo velmi přátelské pouto. Dokonce jsme spolu prožili i několik dovolených v Jizerských horách.

V 60. letech byl uměleckým šéfem Divadla E. F. Buriana režisér Karel Novák. Na Pořiči s ním tehdy vstoupili dramatičtí autoři Ionesco a Dürrenmatt.

Ionescův *Nosorožec* byla první hra, kterou Karel Novák v Divadle EFB uvedl. Hrála jsem v něm hlavní ženskou roli.... *Nosorožce* jsem viděla předtím v Londýně, který jsem navštívila s hereckým svazem. A musím říct, že to byl díky Laurenci Olivierovi v hlavní roli jeden z mých největších diváckých zážitků. Něco takového jsem už pak nikdy v životě neviděla. On hrál takového ušlápnutého úředníčka, byl to takový nepatrný, nenápadný pán a já jsem si pořád říkala: „Ježíš, kde je ten Olivier?“ Ale v závěru hry, kde je takový velký monolog, tam najednou stál – já nevím, jak to udělal – ale on byl přes celé jeviště. Veliký, ohromný... Úplně mi to vzalo dech. A tehdy jsem si řekla: Tak tohle je to herectví!

Ti, kdo rádi poslouchají rozhlasové hry, velmi dobře znají váš hlas z mnoha desítek titulů.

Rozhlas je moje velká láska. Měla jsem štěstí, že jsem začala pracovat už v Brně s panem režisérem Miloslavem Jarešem, s nímž jsem si velmi dobře rozuměla. A když jsme se pak sešli v Praze, naše spolupráce pokračovala. Díky němu jsem si zahrála nejrůznější krásné role, např. Ninu v *Rackovi*, Lorcovu *Pláňku*, Kvapilovu *Princeznu Pampelišku*, *Paní Bovaryovou* nebo slečnu Prismovou, komickou vychovatelku ve Wildově hře *Jak je důležité mít Filipa*. Rozhlas byl pro mě obrovská škola a někdy jsem ho dělala skoro raději než divadlo. Protože v divadle jsem nezřídka musela hrát i to, co se mi nelíbilo, kdežto v rozhlase jsem nikdy nedělala nic, co by mě ne bavilo a netěšilo.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Michal Pavlata

oslavil 15. července 65. narozeniny. Herec, pedagog DAMU a příležitostný novinář. Člen Činoherního klubu od roku 1994, i když tu už v roce 1968 hostoval v inscenaci *Spaseni* Edwarda Bonda v režii Ladislava Smočka.

Otec Welsh v Osiřelém západu Martina McDonagha (režie O. Sokol, 2002)

Blažena Holišová

oslavila 11. července 80. narozeniny. Hrála Panímámu ve Smočkově *Kosmickém jaru* (1970) a alternovala s Věrou Galatíkovou ve Voltairově *Candidovi* (1971). V roce 1957 hrála Luciettu v *Poprasku na laguně*, 1958 titulní roli v inscenaci *Deník Anny Frankové* a Věru v Blažkově *Třetím přání* v Divadle Julia Fučíka v Brně v režii Ladislava Smočka.

Oleg Tabakov

Ruský herec, režisér, pedagog a divadelní ředitel slavil 75. narozeniny 17. srpna. S ČK je spojen dvojím hostováním v roli Chlestakova v Kačerově inscenaci Gogolova *Revizora* (1968 a 1974).

Eva Švankmajerová

by 25. září slavila 70. narozeniny. Navrhovala kostýmy do inscenací *Na ostří nože*, *Candide*, *Vychovatel* a *Zlatý kočár*. Je také autorkou plakátu k Lenzovu *Vychovateli*, v němž hrál hlavní roli Petr Čepek.

Jiří Hrzán

24. září uplyne třicet let od jeho tragické smrti.

„Voltaireův *Candide* byla Jirkova nejlepší role. Chlapecký vzhled, odzbrojující úsměv i údiv, zatvrzele optimistické poznávání života i světa. Nádherné téma nádherně zahrané.“

Josef Abrahám v knize Činoherní klub 1965-2005

Voltaire: *Candide* (režie J. Vostrý, 1971)

Petr Čepek

by se 16. září dožil sedmdesáti let.

McCann v *Pinterových Narozeninách* (režie J. Vostrý, 1967)

„(...) Životní příběh Petra Čepek je totiž nepochybně mnohem zajímavější než jeho smrt. Talent a charakter – to jsou v herectví a v životě herců často dvě kapitoly jednoho románu. Dvě rozdílné kapitoly. Petra Čepek jsem si vážil právě proto, že charakter a talent byly v jeho životě nerozlučné – byla to jedna kapitola, nebo spíš jeden velký román sám pro sebe. Svým životem popíral fakt, že herec něco musí, že nemá na vybranou, protože je prostě jenom herec... Vyznával zásadu, že herectví vždycky začíná od hlavy a že hrát může jen to, čemu věří. Odmítl proto účinkovat v seriálu *30 případů majora Zemana* v jednom z dílů, kde si scénáristé jako terč vybrali karikaturu skutečné role umělců v Československu na konci šedesátých let. Petr Čepek dokázal takovou roli odmítnout, i když věděl, co to pro něj může znamenat – další zákaz hraní ve filmu i v televizi. Odmítl, i když věděl, že mu zůstane tehdy velmi špatně placená práce v divadle – jenže vedle toho, ještě jakoby navíc, to nejdůležitější: čistě svědomí.“

Jaroslav Vostrý

A. P. Čechov: *Svatba* (režie V. Strniško, 1985)

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2010 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Oldstars / Praha Joe Penhall / **SLYŠET HLASY**

„Mít v hlavě víc než ostatní může být i nebezpečné...“

Úterý 14. září 2010

Přeložil: **Jan Hančil** / Úprava a režijní vedení: **Tomáš Staněk** / Výtvarné řešení: **Jakub Štěpán** / Hrají: **Bětku Tučková** nebo **Berenika Kohoutová**, **Vašek Valtr Borůvka** nebo **Matyáš Řezníček**, **Jeník Tyl**, **Šimon Halamásek** nebo **Tomáš Zatečka** a **Zdeněk Charvát**.

OLDSTARS o.s. je nezávislá umělecká skupina s vášní pro nejrůznější kulturní projekty. Ve svém klubovém sklepním prostoru HarOld a mimo něj inscenuje nejrůznější texty české i světové dramatiky, pořádá koncerty, organizuje divadelní festival na Petříně a festival studentských kapel Ve3fest. Dramaturgie vychází ze specifík generálního divadla s přihlédnutím k hereckým příležitostem jednotlivých členů souboru.

Divadlo Commedia / Poprad / Slovensko René Fallet / **KAPUSTNICA**

Ještě se nikdy nestalo, aby člověk opustil tuto planetu a ztratil se ve vesmíru, aby se vypařil ze země přesně jako ta vůně zelňačky.

Neděle 26. září 2010

Dramatizace: **Alexandr Gregar** / Překlad a úprava: **Vlado Benko** / Režie: **Vlado Benko**, **Michal Novák**, **Dušan Kubaň** / Hudba: **Vinco Jaš**, **Stanislav Balog** / Kostýmy a scénografie: **Dušan Kubaň** / Výroba scény: **Michal Slavkovský** / Hrají: **Michal Novák**, **Vlado Benko**, **Dušan Kubaň**.

Divadlo COMMEDIA Poprad bolo založené v októbri 1968 a svojou systematickou činnosťou (každý rok naštudovalo jednu hru) sa zaradilo k najúspešnejším kolektívom na Slovensku.

Presne štyridsať rokov sa teda COMMEDIA skrz javisko prihovára ľuďom svojou hravosťou, ľudovou poetikou, svojským humorom. Svojou nevtieravou formou vie divákovi predložiť závažné otázky a problémy, vie na ne odpovedať a nenásilne ukázať svoj pohľad na svet, na život, na človeka.

Spoluorganizátorom akcie je Slovensko-český klub a mediálnym partnerom Slovenské dotyky.

Připravujeme na říjen

Neděle 17. října

ZUŠ Jesličky / soubor JEZLE / Hradec Králové

SEN O P.

Na motivy hry Zoltána Egressyho Portugálie

Úterý 19. října

Balbinova poetická hospůdka / Praha

Bulat Okudžava / PUTOVÁNÍ DILETANTŮ

Čtvrtek 21. října

Antonín D.S. / KDS Puchmajer / Praha

DIGEST

(Skorpil Intelektual Show, Partneri.cz a jiné povedené kousky)

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Inscenace ČK jsou realizovány rovněž s podporou Městské části Praha 1

Partneři Činoherního klubu

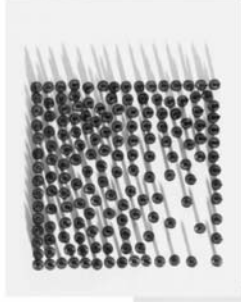
Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Miroslav Pokorný, Miloň Novotný, Yvona Odrazilová, Oleg Vojtišek, Pavel Kolský, Viktor Kronbauer, Pavel Nesvadba, Pavel Štoll, archiv Národního divadla Brno. Jazyková korektura: Andrea Fiřtková.
Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Květa Pacovská

Otázky prostoru - Questions of space

od 25.08.2010 do 09.10.2010 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

